

היו המסחרה. אנשי התנועה לעצירת היר נסיגה בסיני הם המסחרה של הממשלה — הלוחים, שומריהגבולות.

„אם לדבר דוגרי, הם גונבים מאיתנו, תושבי ימית, את ההצגה. אבל מה איכפת לי? אני אורז את החפצים והולך לכפר סבא. העם החליט שיהיה שלום. אפילו אם, חלילה, לא יהיה שלום, אני לא רוצה לדעת שהעם הזה יצא למלחמה בגלל הג'ינג'י. אז אני הולך לכפריסבא. שלא יאשימו אותי אחר־כך שבגלל הבית של הג'ינג'י והמיליונים של שדות, נהרגו להם בנים במלחמה.

„כואב לי הלב, אבל רוב העם החליט שהוא בעד הנסיגה מסיני, ואני אף פעם לא אהבתי להיות במיעוט. אז אני הולך לכפריסבא למרות שבכפריסבא יש רמזי רים.”

לא פודים צ'קים,

רק מקבלים

וישנה שותקת. היא הכירה את הג'ינג'י דרך אחד הספקים שלו. „הוא ידע מה אני מחפש, והכיר לי את שושנה.” מספר הג'ינג'י בחיך. בניגוד לישראלים רבים, הוא אינו סבור שהמצרים יהרסו את הפיתחה ויחזירו את השממה. „המצרים השתנו. הם לא חיים יותר בחמולות. מאז המהפכה של נאצר, חלה במצרים מהפכה אדירה. קרה שם משהו. מהפכה חברתית. האיש דאג לחינוכם של חייליו. הוא פיתח אוניברסיטות. ובמצרים קם דור צעיר שלא רוצה לגור בחושה.

„אחרי שאמצעי התיקשורת הראו כי מצריים את ימית, אני בטוח שיבואו לכאן בוגרי צבא. בוגרי אוניברסיטות וחקלאים, וישתדלו לעשות את הטוב ביותר כדי להראות שאינם נופלים במאומה מהישראליים.”

הג'ינג'י מראה לנו מחלון ביתו את הכיכר של ימית. המיורקה עובדת, גם הבנקים. אנחנו הולכות לבנקי־אומי ומבקרות לפדות צ'ק. הפקיד אומר לנו שבנקי־אומי בימית אנו פודה צ'קים. הוא רק מקבל. בבנקי־דיסקונט אנחנו מקבלות אותה תשובה. שלמה, בעל מיסעדת אירופה הקטנה, היחידה שעדיין פועלת בימית, מסביר לנו את הסיבה: „הבנקים האלה לא היו קיימים כאן. עבד כאן רק בנק אחד. בנקי־הפועלים. ברגע שהתחילו להגיע

מישחק המערב הפרוע

ישראל כדי להגשים חלום ולשחק בקאובוי. ג'רי שומר על הבונקר הסודי של מאיר כהנא כשמקלו נצור. „הי, ג'רי, הצבא מגיע ו” צועקים לו באנגלית, והוא משיב: „אוי, אני מסתכל.”

ג'רי מברר קלין גדל על סיטי המערב הפרוע במולדתו, ארצות־הברית. הוא בא לארץ-

היה מבייש את אבי פרחן. אחרי־כך מסתבר שהוא שכן של פרחן.

על לוח המודעות של ימית עשרות מודעות. לוח המודעות מבטא היטב את המצב השורר בעיר. מצד אחד עשרות מודעות המציעות הובלה למרכז הארץ, עשרות מודעות המציעות כלים חשמליים וריהוט למכירה, ומהצד השני המודעות של היר תנועה לעצירת הנסיגה בסיני.

מודעה אחרת מבקשת לקנות מדליה

„כובשי החלל” — מכונת־מישחק אמריקאית. דרוור עובר עם אבא ואמא למושב דקל, אסף להודיה־שרון, ואילו שי, שהצטרף אל המישחק, יעבור עם הוריו לבארי־שבע. דרוור מספר שההורים מצטערים. אבל „אני דווקא די מתרגש. ראיתי כבר את המדרגות החדשות של הבית שלנו. יכול להיות כיף לגור במקום חדש.” הוא נשמע כן, כנראה לא לימדו אותו לדבר עם אמצעי־התיקשורת. אסף, לעומתו, מאומן יותר. הוא נושא נאום בגנות הנסיגה. שלא

לתושבי ימית המיקדמות הראשונות. הקימו שני הבנקים האחרים סניפים. הזמינו לכאן יועצי־השקעות והתחילו לפעול. אנחנו מבקשות משלמה סטייק בפיתה. אין סטייק, בקושי יש פיתה. שלמה הפסיק לייבא בשר מהצפון. מספק המשקאות. שהגיע זה עתה, הוא מבקש ארגו קולה. ארגו מיץ תפוזים וארגו קינלי. „ואם ישארו לי בקבוקים, אני מחזיר לך אותם.” הוא אומר.

דרור ואסף, בני השמונה משחקים ב-